

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. Z.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Pavlem Hrtánkem, advokátem,
se sídlem Pařížská 1218/7, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2019, č. j. „X“

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2019, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty námitky žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2019, č. j. „X“, jímž žalovaná přiznala žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

od 23. 10. 2018 invalidní důchod pro invaliditu I. stupně podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť jeho pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla o 35 %.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, jelikož podle jeho názoru není invalidní v I. stupni, ale ve III. stupni a navíc jeho invalidita nastala následkem úrazu již v roce 2011. Dále žalobce uvedl, že posudkový lékař učinil závěr o jeho invaliditě I. stupně, aniž by podrobněji zkoumal jeho zdravotní stav. Žalobce dále uvedl, že při posuzování jeho zdravotního stavu nebylo přihlédnuto k § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, (dále jen „vyhláška“). Žalobce uvedl, že v červenci 2011 utrpěl pracovní úraz a následkem léků proti bolesti trpěl poruchami řeči a chůze a bylo mu doporučeno navštěvovat ambulanci bolesti, přičemž po dobu užívání medikace předepsanému mu v Městci Králové se běžně přiznává nemocenská nebo invalidní důchod. Následkem této medikace navíc žalobce způsobil dopravní nehodu. Z těchto důvodů má žalobce za to, že rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, bez přihlédnutí k § 3 vyhlášky a tím byl porušen § 39 zákona o důchodovém pojištění i zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce dále požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Soud žádosti žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů vyhověl a usnesením ze dne 18. 12. 2019, č. j. 42 Ad 18/2019-20 žalobci ustanovil zástupce z řad advokátů Mgr. Pavla Hrtánka.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve svém písemném vyjádření popsala průběh správního řízení a uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě lékařského posudku ze dne 28. 1. 2019, podle kterého v případě žalobce jde o invaliditu I. stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce o 35 %. S ohledem na námítky žalobce žalovaná navrhl provedení důkazu posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“).

Ústní jednání soudu

5. Při jednání soudu konaném dne 14. 9. 2020 žalobce odkázal na obsah žaloby a zdůraznil, že v roce 2011 utrpěl pracovní úraz, který je příčinou jeho současného špatného zdravotního stavu. Dále uvedl, že lékaři vědomě uvádějí nesprávné diagnózy do jeho zdravotních zpráv. Žalobce doplnil, že má potíže s pravou rukou a i po operaci má necitlivé 3 prsty na ruce.
6. Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě.
7. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením posudku

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 21. 5. 2020.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu I. stupně žalobci bylo vydáno na základě posudku o invaliditě vypracovaného dne 28. 1. 2019 posudkovou lékařkou MUDr. J. Š. pro Okresní správu sociálního zabezpečení Děčín. Tato lékařka posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce je zdravotní postižení uvedené v příloze vyhlášky, a to v kapitole XV., v oddílu B, v položce 14a. Míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činí podle posudkové lékařky 35 % s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a § 4 vyhlášky o posuzování invalidity nemění. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala dne 19. 3. 2019 výše citované rozhodnutí, jímž žalobci přiznala od 23. 10. 2018 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, jelikož jeho pracovní schopnost poklesla vlivem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 35 %.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky. Žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobce ze dne 3. 6. 2019, který vypracovala posudková lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem (dále jen „LPS“) MUDr. M. Š. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., oddílu B, položce 12b přílohy k vyhlášce, pro které byly stanoveny míra poklesu pracovní schopnosti 30 % a s ohledem na další postižení zdravotního stavu byla tato hodnota podle § 3 odst. 1 vyhlášky zvýšena o 5 %, celkově tak činí míra poklesu pracovní schopnosti žalobce 35 %. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 7. 6. 2019, kterým byly zamítnuty námitky žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2019 s odůvodněním,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že žalobce je invalidní pro invaliditu I. stupně, neboť míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činí 35 %.

12. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že „*[p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*“ Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
13. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že „*[p]racovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.*“ V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
14. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že „*[z]a zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.*“ V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.
15. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že „*[j]e-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.“

16. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity dále platí, že „[v] případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.“
17. V projednávané věci byl tedy žalobce uznán invalidní pro I. stupeň invalidity a jeho námitky proti tomuto rozhodnutí byly zamítnuty s odůvodněním, že z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 35 %, přičemž pro vznik nároku na invalidní důchod III. stupně je však nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti byla nejméně 70 %.
18. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, pro jaký stupeň invalidity byl žalobce invalidní ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tedy k jakému poklesu pracovní schopnosti u žalobce došlo. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že žalobce získal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobce potřebnou dobu pojištění získal.
19. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky LPS o míře poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles její pracovní schopnosti a také datum vzniku její případné invalidity včetně jejího stupně.
20. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek ze dne 21. 5. 2020 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace praktické lékařky MUDr. H. Š. a lékařských zpráv MUDr. F. ze dne 22. 11. 2019 a MUDr. V. ze dne 20. 9. 2019. Žalobce byl jednání komise přítomen a přímo při jednání komise byl přešetřen lékařem z oboru ortopedie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla komise k dispozici. Na základě posouzení žalobcem předložených lékařských zpráv MUDr. F. ze dne 22. 11. 2019 a MUDr. V. ze dne 20. 9. 2019, dále spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, zdravotní dokumentace praktické lékařky MUDr. H. Š., spisové dokumentace námitkového řízení a přešetření žalobce při jednání komise pak komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 7. 6. 2019) žalobce nebyl invalidní ve smyslu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něj byl shledán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu toliko o 20 %.

21. Posudková komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je mírné poúrazové postižení perif. nervu – n. suralis (kožní lýtkový nerv) bez významného funkčního deficitu a podstatného vlivu na samostatnou chůzi posuzovaného, který chodí bez kompenzačních pomůcek a bez limitací. Proto posudková komise hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobce podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to podle kapitoly VI. – postižení nervové soustavy, položky 9a – lehké funkční postižení. Pro toto zdravotní postižení stanovuje vyhláška míru poklesu pracovní schopnosti 10 %. Posudková komise zvolila v případě žalobce horní hranici rozmezí a s ohledem na další postižení zdravotního stavu žalobce tuto hodnotu podle § 3 odst. 1 vyhlášky zvýšila o 10 %, celkově tak míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činí 20 %. Posudková komise zároveň poukázala na to, že žalobce byl z funkčního hlediska nadále schopen vykonávat práci dle svého výučního a maturitního oboru a vzhledem k věku byl schopen i rekvalifikace. Dále komise závěrem uvedla, že se nemohla ztotožnit s posudkovým závěrem posudkové lékařky LPS – Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ani s posudkovým závěrem lékařky námitkového řízení žalované, protože žalobce neměl z funkčního hlediska deklarované ani jiným odborným vyšetřením prokázané závažné deformity PDK akrálně, neměl prokázané významné funkční deficity lokomoce ani neměl prokázané pseudoarthrozy nebo paklouby kloubů končetin se závažným omezením funkce končetiny. Žalobce měl prokázané oboustranné plochonoží, které se v běžné praxi řeší ortopedickými vložkami nebo vhodnou obuví. Dále posudková komise uvedla, že žalobce čeká na operaci – revizi středového nervu pravé ruky, kde rovněž nebyly prokázány významné funkční deficity a samotný poúrazový nález na PHK by posudková komise zařadila do kapitoly XIII. odd. C, položky 4a, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 10 %.
22. Komise rovněž konstatovala, že na problematice výběru a stálosti zaměstnání se u žalobce podílí jeho osobnostní porucha, která není onemocněním v pravém slova smyslu, jedná se o narušení v charakterové konstituci a v tendencích chování takového jedince. Tato porucha se manifestuje od dětství a pokračuje v dospělosti, prochází kompenzacemi a dekompenzacemi, podle zevních událostí, je prakticky medikamentózně neovlivnitelná. Nerezultuje přímo z nemoci, z poškození nebo jiného narušení mozku nebo z jiné psychiatrické poruchy.
23. Soud zhodnotil citovaný posudek posudkové komise ze dne 21. 5. 2020, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že posudek byl vypracován po náležitém posouzení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a vlastního vyšetření žalobce posudkovou komisí. Lékaři posudkové komise přitom v posudku objasnili, proč hodnotili postižení žalobce odlišně od posudkové lékařky LPS a posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín a z jakého důvodu stanovili, že žalobce není invalidní, neboť míra poklesu jeho pracovní schopnosti nečiní nejméně 35 %. Jasně vysvětlili, proč určili rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce odlišně od předchozích posudků a zařadili ji do kapitoly VI. – postižení nervové soustavy, položky 9a – lehké funkční postižení a z jakého důvodu došlo k navýšení této hodnoty o dalších 10 %

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podle § 3 odst. 1 vyhlášky. Z pohledu soudu je proto předmětný posudek úplný a přesvědčivý.

24. V této souvislosti soud žalobci připomíná, že s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. bylo možné vycházet toliko ze zdravotního stavu, který existoval v době rozhodování žalované, tj. ke dni 7. 6. 2019, a případné zhoršení zdravotních obtíží, ke kterému mohlo dojít po tomto datu, popřípadě vznik nových zdravotních obtíží, nemohou být v tomto řízení nijak zohledněny. Soud je totiž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. výslovně vázán tím, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a nemůže tudíž brát v potaz změny zdravotního stavu, jež nastaly později. Žalobce tak má možnost poukazovat na případné zhoršení svých zdravotních obtíží, které nastalo po 7. 6. 2019, a které by měl mít řádně zdokumentováno lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na určitý stupeň invalidity ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným k tomu příslušnými posudkovými lékaři, resp. posudkovou komisí, kteří jsou povoláni k tomu, aby zhodnotili zdravotní stav, určili rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti i samotnou míru poklesu pracovní schopnosti. Na příslušných posudkových lékařích přitom závisí i vyhodnocení jednotlivých lékařských zpráv, které žalobce při lékařských prohlídkách předložil.
25. S výše popsaným závěrem posudkové komise se soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byl posudek posudkové komise ze dne 21. 5. 2020 doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná ani samotný žalobce, poté co byli s citovaným posudkem seznámeni.
26. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, koresponduje s ustálenou judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, publ. pod č. 150/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
27. Soud nijak nezpochybňuje existenci ani dlouhodobost zdravotních obtíží žalobce, které nepochybně působí komplikace a omezení v jeho životě, nicméně zdůrazňuje, že přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, což se v tomto případě nestalo, neboť ani jeden z lékařských posudků nedospěl k závěru, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činí nejméně 70 %, jak se domnívá žalobce.
28. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a tedy v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění, správním řádem či vyhláškou o posuzování invalidity. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou. Soud pro úplnost dodává, že posoudil žalobou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

napadené rozhodnutí z hlediska vznesených námitek žalobce a je si plně vědom skutečnosti, že posudek vypracovaný v soudním řízení žalobce neshledal invalidního ani v I. stupni invalidity, soud však v této věci žalobu zamítl, aniž by napadené rozhodnutí rušil, neboť pokud by se tak stalo, rušil by jej v neprospěch žalobce. Je tak na žalované, zda s ohledem na závěry posudku zpracovaného pro potřeby soudního řízení, zahájí z moci úřední přezkoumání zdravotního stavu žalobce. Z těchto důvodů soud rozhodl tak, že žalobu zamítl.

29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřisluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 14. září 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.